

Arrest

nr. 336 817 van 27 november 2025
in de zaak RvV X XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruviaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat I. SIMONE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Peruviaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 13 november 2019 België binnen met haar paspoort en verzoekt op 15 maart 2022 om internationale bescherming. Aangezien verzoekster afwezig was op haar afspraak bij de Dienst Vreemdelingenzaken, werd de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming beëindigd.

1.2. Op 4 oktober 2023 dient verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 26 november 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Lambayeque en bezit u de Peruaanse nationaliteit. In uw jonge jaren werkte u in Peru in het bedrijf van uw broer. Toen u ongeveer vierentwintig jaar oud was verhuisde u om economische redenen naar Buenos Aires, Argentinië. Daar leerde u J(...) R(...) kennen, een Peruaan uit Trujillo die net als u naar Argentinië geëmigreerd was. Jullie begonnen een latrelatie. Op (...) 2015 werd jullie zoon R(...) E(...) geboren die zowel de Peruaanse als de Argentijnse nationaliteit heeft. De relatie met J(...) liep echter gauw op de klippen. J(...) keek niet om naar zijn zoon en is niet erkend als vader waardoor R(...) uw naam C(...) U(...) draagt. Voor uw zoons derde verjaardag had hij tweemaal contact met zijn vader maar nadien wilde uw zoon zijn vader niet meer te zien. Een keer kwam uw ex naar u toe toen u in een treinstation was. U vreesde dat hij uw zoon wilde afnemen en liep weg. Het leven ging voor de rest zijn gangetje in Argentinië, uw zoon groeide er op en liep er school. De vader van R(...) keek niet naar hem om en droeg financieel niets bij. Als alleenstaande moeder had u het ook in Argentinië economisch zwaar. Een vriendin die in België woont stelde voor dat u naar hier zou emigreren maar u hield de boot een hele tijd af. In 2019 besliste u alsnog de sprong te wagen. U reisde eerst naar Peru waar u uw minderjarige zoon R(...) achterliet bij uw zus C(...) L(...) C(...) U(...) (O.V. (...)). Op 13 november 2019 vloog u van Peru naar Schiphol, Nederland, om vervolgens door te reizen naar België. U werkte in België als huidhoudster en, wanneer u voldoende geld had, liet u op 26 september 2021 uw zoon R(...) overkomen. Na zijn aankomst hier postte u een foto van hem op uw Facebookpagina. U kreeg vervolgens een bericht van uw ex waarin hij u verweet jullie zoon te hebben meegenomen en waarin hij stelde dat hij een verrassing voor u in petto had. U had verder geen contact meer met hem. Op 7 februari 2022 verliet uw zus C(...) L(...) Peru en reisde naar België. Op 14 maart 2022 verzocht ze om internationale bescherming. De dag nadien, op 15 maart 2022, verzocht ook u in België een eerste keer om internationale bescherming. Door uw afwezigheid op een afspraak op de Dienst Vreemdelingenzaken werd de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming echter beëindigd. Op 27 april 2023 nam het Commissariaat-generaal inzake het verzoek van uw zus een weigeringsbeslissing. Ook inzake haar volgend verzoek ingediend op 14 september 2023 werd door het Commissariaat-generaal op 23 oktober 2023 een weigeringsbeslissing genomen. Haar beroep hiertegen werd op 14 april 2024 verworpen. Intussen verzocht ook u op 4 oktober 2023 een tweede keer om internationale bescherming. Bij terugkeer naar Peru of Argentinië vreest u dat uw ex uw zoon zal afnemen. Daarnaast kan u niet terug naar Argentinië of Peru omdat beide landen in een economische malaise verkeren. In Peru vreest u tot slot ook slachtoffer te worden van de criminaliteit die er welig tiert. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: de Peruaanse paspoorten van u en uw zoon, uw Peruaanse identiteitskaart, uw Argentijnse verblijfskaart en de Peruaanse en Argentijnse identiteitskaart van uw zoon.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan uw houding slechts moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u reeds op 13 november 2019 in België aankwam (Verklaring DVZ, vraag 33; CGVS, p. 4). U diende uiteindelijk pas op 15 maart 2022, i.e. meer dan twee jaar na uw aankomst hier, een eerste verzoek om internationale bescherming in. U trachtte uw laattijdig verzoek om internationale bescherming te rechtvaardigen door te stellen dat u niet op de hoogte was van de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat u niet buiten kwam tijdens de coronapandemie (CGVS, p. 6), hetgeen uiteraard niet volstaat als afdoende uitleg hiervoor. Niet alleen kwam u reeds geruime tijd voor de coronapandemie in België aan, maar ook mag van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn of haar land van herkomst loopt redelijkerwijze worden verwacht

dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden hetgeen u duidelijk niet gedaan heeft. Tevens dient te worden vastgesteld dat u, nadat de Dienst Vreemdelingenzaken de behandeling van uw verzoek had beëindigd omdat u afwezig was op een afspraak, nogmaals bijna een jaar getalmd heeft alvorens een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen. U legde uit dat u gewacht heeft tot uw zoon hier was om samen met hem een verzoek in te dienen (CGVS, p. 6). Ook deze uitleg volstaat niet, zeker omdat uw zoon reeds aankwam op 26 september 2021, dus voor uw eerste verzoek om internationale bescherming. Uw uiterst laattijdige verzoeken om internationale bescherming zetten de ernst van uw verzoeken en van uw vrees dan ook danig op de helling.

Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Peru naar aanleiding van eventuele hypothetische – u erkende geen zekerheid te hebben dat er iets zou gebeuren – toekomstige problemen met uw ex, die actueel in Argentinië woont en die uw zoon volgens u mogelijk zou willen afnemen – uw ex heeft geen enkele wettelijke band met uw zoon die uw familienaam draagt en die uw ex niet erkend heeft als zijn zoon (CGVS, p. 8-10) – , geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Peru aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Peru voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.

U diende immers nog nooit een klacht in tegen uw ex. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u bij terugkeer naar Peru, het land waarvan u de nationaliteit bezit, een klacht zou kunnen indienen bij de politie en dat u bovendien niet zou aarzelen om dit te doen (CGVS, p. 10-11). Hoewel u verklaarde dat er veel corruptie in Peru is, stipte u tevens aan dat de overgrote meerderheid van de agenten niet corrupt zijn: u schatte dat er op honderd agenten slechts vijf à zeven corrupt zijn (CGVS, p. 11).

Uit de beschikbare informatie blijkt in dit verband dat de Peruaanse politie haar politietaken naar behoren vervult. Zo treedt de politie op in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, seksueel misbruik, moord, afpersing en andere gemeenrechtelijke feiten. De beschikbare informatie toont tevens aan dat, hoewel er hier ruimte is voor verbetering, in het geval de Peruaanse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen. Zo worden corrupte politieagenten die betrokken zijn in criminele activiteiten vervolgd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Peru opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Betreffende uw vrees slachtoffer te worden van criminelen – u verwees onder andere naar diefstallen, overvallen en ontvoeringen (CGVS, p. 8) – kan opgemerkt worden dat u nooit het slachtoffer was van criminelen en nooit problemen had met medeburgers (CGVS, p. 9; p. 11). Het loutere gegeven dat niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van criminelen is niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen. Bovendien kan opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat u in geval van crimineel geweld niet zou kunnen rekenen op de hierboven beschreven bescherming van de Peruaanse autoriteiten.

Wat de algemene onveiligheid in Peru betreft waarnaar u ook verwees – u verklaarde dat er heel veel geweld is in Peru (CGVS, p. 9) – kan overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Peru geweld voorkomt dat voornamelijk de vorm aanneemt van kleinschalige gemeenrechtelijke criminaliteit. Daarnaast is er sprake van geweld tegen vrouwen, het neerslaan van betogingen en sporadische confrontaties tussen de regeringstroepen en de restanten van de rebellenbeweging Lichtend Pad. Het merendeel van de geweldincidenten in Peru vallen onder gemeenrechtelijk crimineel geweld dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Peru is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Hoewel er onder de naam het Lichtend Pad nog steeds een gewapende beweging actief is in Peru en er soms incidenten plaats vinden, is de rebellenbeweging over de jaren versnipperd geraakt en heeft ze zich voornamelijk toegelegd op de drugshandel. Daarbij laten de restanten van het Lichtend Pad zich vooral opmerken door sporadische aanvallen op overheidstroepen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Peru actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Betreffende de algemene economische malaise in Peru, die u er eerder toe bracht uw heil in Argentinië te zoeken (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vragen 3.4 en 3.5; CGVS, p. 4; p. 7; p. 9-11), dient opgemerkt te worden dat dergelijke motieven als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Socio-economische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In onderhavig verzoek zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in uw hoofdte suggereren, noch wordt dit door u concreet aangetoond. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in het verleden toegang had tot de arbeidsmarkt. U werkte in het verleden, voor uw vertrek naar Argentinië, in Peru in het bedrijf van uw broer dat nog steeds bestaat. Verschillende familieleden van u zijn actueel op de Peruaanse arbeidsmarkt actief. Uit niets blijkt bijgevolg dat u bij terugkeer, zelfs al is de economische situatie in Peru slecht, niet opnieuw toegang zou kunnen krijgen tot de arbeidsmarkt. U erkende dat u in Peru hetzelfde werk zou kunnen doen als het werk dat u hier in België doet (CGVS, p. 4-5; p. 10). Daarnaast blijkt dat u in Peru beschikt over een netwerk. Bij terugkeer naar Peru zou u bijv. bij uw vader terecht kunnen. U erkende tevens te kunnen rekenen op de steun van uw familie want u maakt deel uit van een hechte familie die u niet zou laten vallen. Toen uw broer bijv. ziek werd en de rekeningen van het ziekenhuis hoog opliepen, sprongen uw zus en uw broer financieel bij (CGVS, p. 10-12). Uit hetgeen voorafgaat kan geenszins opgemaakt worden dat u bij terugkeer naar Peru levensomstandigheden zou kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Aan de identiteit en nationaliteit van u en uw zoon en aan jullie verblijf in Argentinië, zoals dit alles uit uw documenten blijkt, wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, §2, 48/5, 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de motiveringsplicht en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)).

Verzoekster citeert vooreerst artikel 4.3 van de richtlijn 2011/95/EU. Vervolgens stelt ze niet te ontkennen dat ze reeds een periode aanwezig was vooraleer ze een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, en betoogt ze dat dit niet automatisch betekent dat er geen vrees zou zijn of dat haar vrees niet reëel zou zijn. Verzoekster voegt toe dat ze niet op de hoogte was van de mogelijkheid om de huidige procedure in te leiden. Ze is van mening dat ze duidelijk verklaard heeft waarom dit (verzoek om internationale bescherming) niet werd ingediend, daar ze niet wist hoe ze zulke procedure kon indienen, de taal niet sprak en hieromtrent niet geïnformeerd werd. Verzoekster wijst tevens op de *“corona periode waardoor ook alle contacten strikt werden beperkt”*. Ze licht toe dat *“het virus en de alarmeringen”* reeds aanwezig waren in december 2019, en ze gearriveerd is in België in de tweede helft van november 2019. Bovendien achtte ze zich al veiliger gezien ze in België ver verwijderd was van de problemen waarvoor ze was gevlucht, zo stelt verzoekster. Verzoekster voegt nog toe dat nadat haar zus gearriveerd was en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, zij dit ook deed.

Verzoekster benadrukt verder, aangaande de door haar aangehaalde problemen, dat zij reeds meer dan tien jaar Peru heeft verlaten en de verklaringen die zij aflegde, gebaseerd waren op haar ervaringen van vele jaren geleden, waardoor de adjunct-commissaris zich volgens haar *“niet zomaar op deze informatie (kan) baseren om de situatie in Peru op het vlak van het aanpakken van geweld door de politie, op het vlak van corruptie, op het vlak van de algemene veiligheid...”* te analyseren. Ze licht toe dat Peru met vele problemen kampt die zijn blijven groeien sinds haar vertrek en er problemen zijn wat betreft criminele bendes, corruptie en de algemene veiligheid. Voorts wijst ze op het instabiele politieke landschap en de

corruptie in Peru en verwijst ze in dit kader uitvoerig naar algemene informatie. Verzoekster stelt dat de situatie in Peru blijft verslechteren en is van oordeel dat er niet geoordeeld kan worden dat de situatie in Peru stabiel is, noch dat deze onder controle is, noch dat het willekeurig geweld beperkt zou zijn. Ook op het vlak van mensenrechten, neemt Peru beslissingen die onaanvaardbaar zijn, zo betoogt verzoekster onder verwijzing naar een wet die in mei 2024 werd gestemd en waarin transgenders worden beschouwd als mentaal zieke personen. Zij haalt tot slot een artikel aan waaruit blijkt dat de Peruaanse regering steeds meer de rechtsstaat, het juridisch systeem, de burgerlijke ruimte en de mogelijkheden om criminele activiteiten en mensenrechtenschendingen te onderzoeken ondermijnt. Verzoekster is van oordeel dat dit niet voldoende onderzocht werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

3.1.2. Verzoekster vraagt in hoofddoel haar te erkennen als vluchteling en in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel, doch geeft ze niet de minste toelichting over de wijze waarop ze dit beginsel geschonden acht.

3.2.2.2. Aangaande verzoeksters verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit *in casu* evenwel niet aan. Ze kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.2.2.3. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat deze bepaling werd opgeheven bij de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, in werking getreden op 22 maart 2018, en derhalve onbestaande is.

3.2.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werd genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) ze er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, nu (i) haar houding moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, (ii) ze niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze bij terugkeer naar Peru naar aanleiding van eventuele hypothetische toekomstige problemen met haar ex, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Peru aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, (iii) het loutere gegeven dat niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van criminelen niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen en uit niets blijkt dat zij in geval van crimineel geweld niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Peruaanse autoriteiten, (iv) er voor burgers in Peru actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, (v) de algemene economische malaise in Peru als dusdanig niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn waaruit opgemaakt kan worden dat zij bij terugkeer naar Peru levensomstandigheden zou kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en (vi) aan haar identiteit en nationaliteit en die van haar zoon en hun verblijf in Argentinië, zoals dit alles blijkt uit haar documenten, niet wordt getwijfeld. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover ze in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart niet terug te kunnen keren naar haar land van herkomst, Peru, omdat ze vreest dat (i) haar ex haar zoon zal afnemen, (ii) ze in een economische malaise terecht zal komen en (iii) zij slachtoffer zal worden van de criminaliteit in Peru.

De Raad is, na grondige lezing van het administratief dossier, in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoekster er niet in slaagt een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden het volgende gemotiveerd:

“Vooreerst kan uw houding slechts moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u reeds op 13 november 2019 in België aankwam (Verklaring DVZ, vraag 33; CGVS, p. 4). U diende uiteindelijk pas op 15 maart 2022, i.e. meer dan twee jaar na uw aankomst hier, een eerste verzoek om internationale bescherming in. U trachtte uw laattijdig verzoek om internationale bescherming te rechtvaardigen door te stellen dat u niet op de hoogte was van de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat u niet buiten kwam tijdens de coronapandemie (CGVS, p.

6), hetgeen uiteraard niet volstaat als afdoende uitleg hiervoor. Niet alleen kwam u reeds geruime tijd voor de coronapandemie in België aan, maar ook mag van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn of haar land van herkomst loopt redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden hetgeen u duidelijk niet gedaan heeft. Tevens dient te worden vastgesteld dat u, nadat de Dienst Vreemdelingenzaken de behandeling van uw verzoek had beëindigd omdat u afwezig was op een afspraak, nogmaals bijna een jaar getalmd heeft alvorens een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen. U legde uit dat u gewacht heeft tot uw zoon hier was om samen met hem een verzoek in te dienen (CGVS, p. 6). Ook deze uitleg volstaat niet, zeker omdat uw zoon reeds aankwam op 26 september 2021, dus voor uw eerste verzoek om internationale bescherming. Uw uiterst laattijdige verzoeken om internationale bescherming zetten de ernst van uw verzoeken en van uw vrees dan ook danig op de helling.

Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u bij terugkeer naar Peru naar aanleiding van eventuele hypothetische – u erkende geen zekerheid te hebben dat er iets zou gebeuren – toekomstige problemen met uw ex, die actueel in Argentinië woont en die uw zoon volgens u mogelijk zou willen afnemen – uw ex heeft geen enkele wettelijke band met uw zoon die uw familienaam draagt en die uw ex niet erkend heeft als zijn zoon (CGVS, p. 8-10) – , geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Peru aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Peru voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.

U diende immers nog nooit een klacht in tegen uw ex. Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u bij terugkeer naar Peru, het land waarvan u de nationaliteit bezit, een klacht zou kunnen indienen bij de politie en dat u bovendien niet zou aarzelen om dit te doen (CGVS, p. 10-11). Hoewel u verklaarde dat er veel corruptie in Peru is, stipte u tevens aan dat de overgrote meerderheid van de agenten niet corrupt zijn: u schatte dat er op honderd agenten slechts vijf à zeven corrupt zijn (CGVS, p. 11).

Uit de beschikbare informatie blijkt in dit verband dat de Peruaanse politie haar politietaken naar behoren vervult. Zo treedt de politie op in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, seksueel misbruik, moord, afpersing en andere gemeenrechtelijke feiten. De beschikbare informatie toont tevens aan dat, hoewel er hier ruimte is voor verbetering, in het geval de Peruaanse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen. Zo worden corrupte politieagenten die betrokken zijn in criminele activiteiten vervolgd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Peru opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

(...)

Aan de identiteit en nationaliteit van u en uw zoon en aan jullie verblijf in Argentinië, zoals dit alles uit uw documenten blijkt, wordt niet getwijfeld."

Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen ernstige poging om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijft. Zij blijft immers in wezen steken in het louter volharden in haar verklaringen en het zonder meer tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris, waarmee zij echter

de terechte bevindingen van de adjunct-commissaris niet ontkracht en haar beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat de *“langere verblijfsduur tijdens dewelke zij in België heeft verbleven”* vooraleer zij een verzoek om internationale bescherming indiende, niet automatisch betekent dat er geen vrees zou zijn of dat haar vrees niet reëel zou zijn, waarmee ze de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris louter tegenspreekt. Ze betoogt voorts dat, waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing stelt dat zij reeds een geruime tijd voor de pandemie in België is gearriveerd, dit niet het geval is aangezien *“het virus en de alarmeringen”* reeds aanwezig waren in december 2019. Verzoekster blijft echter in gebreke deze beweringen te staven met enig begin van bewijs, laat staan dat zij zou aantonen dat er in de eerste weken en maanden volgend op haar aankomst in België op 13 november 2019 al sprake was van contactbeperkingen die haar verhinderden een verzoek om internationale bescherming in te dienen of zich hierover te informeren. Bovendien kan dit niet verklaren waarom verzoekster, nadat de behandeling van haar eerste verzoek om internationale bescherming was beëindigd, nog meer dan een jaar wachtte alvorens een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen, temeer blijkt dat haar zoon toen al in België gearriveerd was (administratief dossier (hierna: AD), map tweede verzoek, stuk 6, ‘Documenten’, nr. 1). Waar verzoekster nog stelt dat ze niet op de hoogte was van de mogelijkheid om de procedure in te leiden en de taal niet sprak, wijst de Raad erop dat van een persoon, die haar land van herkomst verlaten heeft omwille van beweerde problemen met haar ex-partner, de criminaliteit en de slechte economische situatie, en daarom bescherming zoekt bij de Belgische asielautoriteiten, verwacht kan worden dat ze voor haar vertrek uit Peru, dan wel na aankomst in België snel de nodige stappen zet om zich hierover te informeren. Verzoekster blijft hiertoe evenwel in gebreke. Het argument dat verzoekster zich in België hoe dan ook veiliger achtte dan in haar land van herkomst, gezien ze in België ver verwijderd was van de problemen waarvoor ze was gevlucht, doet hieraan geen afbreuk. Zolang verzoekster zich op onwettige wijze op het Belgische grondgebied bevond stelde ze zich immers bloot aan het risico om te worden teruggestuurd naar Peru. Evenmin kan de vaststelling dat ze een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend nadat haar zus in België was gearriveerd en dit ook had gedaan, een ander licht werpen op het laattijdige karakter van verzoeksters verzoek. Met voorgaand betoog slaagt verzoekster er aldus niet in een afdoende verklaring te bieden voor, of afbreuk te doen aan, de terechte vaststelling dat ze pas overging tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming meer dan twee jaar na haar aankomst in België en na de beëindiging van de behandeling van haar eerste verzoek om internationale bescherming nogmaals bijna een jaar wachtte alvorens een tweede verzoek te doen, noch doet verzoekster afbreuk aan de verwachting dat ze zich bij aankomst in het land van toevlucht zo snel mogelijk zou beroepen op de bescherming van de autoriteiten indien ze daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert ten aanzien van haar land van herkomst.

Verzoekster kan verder niet overtuigen waar zij benadrukt dat zij Peru reeds meer dan tien jaar geleden heeft verlaten en haar verklaringen dus gebaseerd waren op haar ervaringen van vele jaren geleden, waarop de adjunct-commissaris zich volgens haar niet kan baseren. Uit het administratief dossier blijkt dat de adjunct-commissaris zich in dit kader niet enkel baseert op verzoeksters verklaringen, maar evenzeer op algemene informatie aangaande de actuele situatie in Peru (AD, map tweede verzoek, stuk 7, ‘Landeninformatie’). Bovendien brengt verzoekster zelf geen informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop de adjunct-commissaris zich baseert, niet actueel of niet correct zou zijn.

Voorts treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar hij in de bestreden beslissing terecht stelt dat het door verzoekster opgeworpen asielmotief betreffende de algemene economische malaise in Peru louter van socio-economische aard is en bijgevolg niet ressorteert onder het Verdrag van Genève. Bovendien wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing terecht op dat uit niets blijkt dat verzoekster bij terugkeer naar Peru niet in staat zou zijn om een job te vinden en dat uit haar verklaringen blijkt dat ze er nog beschikt over een netwerk (AD, map tweede verzoek, stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-12). Verzoekster laat deze pertinente motieven, die in de bestreden beslissing concreet worden toegelicht, geheel onverlet in haar verzoekschrift en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Verzoeksters betoog is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat ze dergelijk risico loopt in Peru.

3.2.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze haar land van herkomst heeft verlaten en er thans niet naar wil of kan terugkeren omwille van de door haar aangehaalde problemen met haar ex-partner.

Wat verzoeksters vermeende nood aan subsidiaire bescherming omwille van de algemene economische malaise in Peru betreft, wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen dat socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. *In casu* zijn daartoe geen concrete aanwijzingen nu, zoals hoger onder punt 3.2.4. wordt aangehaald en door verzoekster niet wordt betwist, niet blijkt dat verzoekster bij terugkeer naar Peru niet in staat zou zijn om een job te vinden en uit haar verklaringen blijkt dat ze er nog beschikt over een netwerk.

De Raad treedt de adjunct-commissaris evenzeer bij waar hij in de bestreden beslissing motiveert dat, waar verzoekster vreest het slachtoffer te worden van criminelen, zij (i) in het verleden nooit problemen had met medeburgers, (ii) het loutere gegeven dat niet uitgesloten kan worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van criminelen niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen en (iii) uit niets blijkt dat ze in geval van crimineel geweld niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Peruviaanse autoriteiten. Aangezien verzoekster deze motieven, die deugdelijk en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, geheel ongemoeid laat, worden deze door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken of omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat ze een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat ze specifiek wordt geviséerd.

3.2.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissing wordt aangaande de veiligheidssituatie in Peru het volgende uiteengezet: *“Wat de algemene onveiligheid in Peru betreft waarnaar u ook verwees – u verklaarde dat er heel veel geweld is in Peru (CGVS, p. 9) – kan overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Peru geweld voorkomt dat voornamelijk de vorm aanneemt van kleinschalige gemeenrechtelijke*

criminaliteit. Daarnaast is er sprake van geweld tegen vrouwen, het neerslaan van betogingen en sporadische confrontaties tussen de regeringstroepen en de restanten van de rebellenbeweging Lichtend Pad. Het merendeel van de geweldincidenten in Peru vallen onder gemeenrechtelijk crimineel geweld dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Peru is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Hoewel er onder de naam het Lichtend Pad nog steeds een gewapende beweging actief is in Peru en er soms incidenten plaats vinden, is de rebellenbeweging over de jaren versnipperd geraakt en heeft ze zich voornamelijk toegelegd op de drugshandel. Daarbij laten de restanten van het Lichtend Pad zich vooral opmerken door sporadische aanvallen op overheidstroepen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Peru actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie, toegevoegd aan het administratief dossier (AD, map tweede verzoek, stuk 7, 'Landeninformatie') en waarop voormelde analyse is gestoeld, niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de adjunct-commissaris de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. Uit de informatie waarnaar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst blijkt inderdaad dat er sprake is van politieke instabiliteit, corruptie en problemen met onder andere criminele bendes en de algemene veiligheid in Peru, alsook dat de overheid beslissingen neemt die de rechtsstaat, het juridisch systeem, de burgerlijke ruimte en de mogelijkheden om criminele activiteiten en mensenrechtenschendingen te onderzoeken kunnen ondermijnen, wat echter noch door de adjunct-commissaris, noch door de Raad wordt betwist. Uit de door verzoekster bijgebrachte informatie blijkt evenwel niet dat er sprake is van willekeurig geweld of een gewapend conflict in Peru, noch dat een burger die terugkeert naar daar louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat er voor burgers in Peru actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat ze in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg ze de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van haar advocaat en een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.2.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.2.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftientwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT